

Ավետիք Իսահակյան

Հեռավոր ծովի լռիկ ավերում

Հեռավոր ծովի լռիկ ավերում
Խոր վերքը սրտիս ընկած էի ես.
Անգրղն էր ժայռին կտուցը սրում,
Շուրջս ամայի՝ գերեզմանի պես:

Եվ տեսնում էի գմբուխտ ջրերով
Մի նավ էր սահում օրոր ու շորոր.
Բախտի հովերով, ծուփ – ծուփ թևերով՝
Գըզվելով նիրհած ալիքներն անդորր:

Եվ երգում էին ոսկեղեն նավում,
Երբեմն ուրախ՝ անունըս տալիս,
Բայց մեկը տխուր ինձ էր երագում,
Անուշ աչերով վրաս էր լալիս ...

1908

Ղազարապատ